

РЕШЕНИЕ

№ 2689

гр. София, 19.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 19.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **3504** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46а, ал.1 и ал.2, вр. с чл. 44, ал.8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Х., [дата на раждане], гражданин на М., срещу Заповед № 5364з-936 от 24.03.2023г. на директора на Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи, с която е продължено принудителното му настаняване в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци (СДНВЧ) с шест месеца, считано от 28.03.2023г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка (ПАМ), но не по-късно от 28.09.2023г.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди се, че принудителното настаняване в СДНВЧ е крайна мярка, която в конкретния случай не е необходима и пропорционална, предвид че чуждият гражданин е представил писмени доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че спрямо него може да бъде приложена по-лека мярка. Счита, че изцяло в тежест на административния орган е да организира и осъществи връщането до държавата на произход на чужденеца, но с постановения акт не се установява дали същият е предприел реални действия за това.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.С., който пледира за

отмяна на оспорения акт.

Ответникът, директорът на дирекция „Миграция“ при МВР, чрез юрк. Ч. изразява становище за неоснователност на жалбата и излага подробни доводи за законосъобразност на оспорената заповед. Представени са писмени доказателства.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Чужденецът М. Х. е принудително настанен в СДНВЧ от 28.09.22г. на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ със Заповед рег. № 5392 ПАМ – 2278/28.09.22г. на началник сектор „Незаконна миграция“ СДВР., във връзка с организиране изпълнението на заповед от 27.08.2021г. на началник отдел “Миграция“ СДВР за налагане на ПАМ на основание чл.41, ал.1 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход“. С Предложение рег. № 5364р-7242/24.03.2023г. началникът на отдел ПНП – ДМ предлага срокът за принудителното настаняване да бъде продължен със 6 месеца до отпадане на пречките по изпълнение на наложената мярка, но не по-късно от 28.09.2023г. на лицето е отказана международна закрила, като същият категорично отказва да съдейства на компетентните органи за връщане в страната си на произход. Спрямо чужденеца не могат да бъдат приложени алтернативните обезпечителни мерки по чл.44, ал.5, т.1 и т.2 от ЗЧРБ тъй като в Дирекция „Миграция“ не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чужденеца, както и искане за отмяна на заповедта за принудително настаняване в СДНВЧ и за принудителното му настаняване с ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване. Видно от докладна записка рег. № 5364р-6228/15. 03.2023г. съществува разумна възможност наложената принудителна мярка да бъде изпълнена, но пречка за изпълнението на връщането в страната по произход се явява отказът за съдействие от страна на чужденеца.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка. Допълнително в съдебно заседание ответникът представя Докладна записка №5364р-6228/15.03.2023г. до началника на отдел ПНМ при Дирекция „Миграция“, според която на 01.03.2023г. при проведена беседа, лицето заявява, че към момента няма възможност да се възползва от обстоятелствата, визирани в чл.44, ал.5, т.1 от ЗЧРБ, като не може да представи лице в РБългария, което да му гарантира жилище и средства за издръжка. Г-н Х. не желае да съдейства и да се завърне в страната си на произход М..

При установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена в рамките на преклузивния срок по чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ, от адресата на оспорената заповед – лице с правен интерес от оспорването ѝ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен орган - директорът на дирекция "Миграция", в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 1 във вр. с ал. 10 от ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените.

От докладна записка от 22.03.23г. на лист 20 от делото се установява, че на 20.03.2023г., в съответствие с чл. 26 и чл. 34 от АПК, чужденецът е уведомен за започналото административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното му настаняване в СДНВЧ, за възможността да се запознае с

материалите по преписката, да изрази становище, да направи възражение, да представи нови факти и обстоятелства. Изложени са фактически и правни основания за издаване на заповедта, като органът изрично се е позовал на Предложение рег. № 5364р-7242/24.03.2023г. на началника на отдел ПНП – ДМ , за да се приеме, че са изпълнени изискванията за мотивиране на акта. В предложението, към което препраща заповедта, се съдържа подробно изложение на относимите факти, както и мотиви за продължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца, което е допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г. ОСГК на ВС.

Оспорената заповед съответства на материалния закон. Установените по делото факти сочат, че към датата на издаване жалбоподателят е гражданин на трета държава, пребиваващ незаконно на територията на страната, поради което приложението намират разпоредбите на Директива 2008/115 и чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране, към датата на изтичане на разрешения срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. В този смисъл, продължаването на настаняването с още 6 месеца (съобразно процесната заповед) е в рамките на допустимия по закон срок. В заповедта изрично е посочено, че „срокът се продължава до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо чужденеца ПАМ“.

Според уредбата на чл. 15 (6) Директива 2008/115/ЕО: "Държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца в съответствие с националното законодателство, в случаите когато, независимо от положените от тях разумни усилия, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради: а) липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна или; б) забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни". Разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115 изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1. В съответствие с тези разпоредби на правото на Съюза, чл. 44, ал. 8, изр. посл. ЗЧРБ изрично постановява, че настаняването се прекратява, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане.

По делото е установено по несъмнен начин, че на М. Х. е отказана международна закрила и същия не оказва съдействие на компетентните органи за организиране на извеждането му и отказва да напусне доброволно страната. Установено е, че при проведените многобройни беседи чужденецът категорично заявява, че не желае да се завърне в страната на произход и няма документи за самоличност. Същевременно са предприети действия от компетентните органи за изпълнение на наложената на чужденеца ПАМ. Многократно са провеждани разговори с чужденеца с цел да бъде осигурено съдействието му за организиране на извеждането му от България. Според докладна записка с рег. №5364р-6228/15.03.2023г. съществува разумна възможност наложената ПАМ да бъде изпълнена. Приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не могат да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, тъй като на първо място

цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Съгласно чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО "опасност от укриване" е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие.

Жалбоподателят сочи, че е подал молба на 28.11.2022г. до дирекция „Миграция“ за замяна на наложената крайна обезпечителна мярка с по-лека такава, като е приложил като доказателства договор за наем на недвижим имот, който българският гражданин А. А. с ЕГН [ЕГН] е сключил на 01.10.2019г. С анекс №2 от 01.11.2022г. срокът му на действие е продължен с две години. Представена е и нотариално заверена на 14.11.2022г. декларация от същото лице, според която до изпълнение на наложената принудителна мярка съгласно ЗЧРБ А. А. ще осигурява достатъчно средства за издръжка на чуждия гражданин М. Х.. Съдът намира, че представените доказателства са неотнормими към предмета на делото, а освен това, фактите, които се цели да бъдат доказани с тях са взаимно противоречиви. Изясни се в о.с.з., че молбата е подадена не в дирекция „Миграция“, както се твърди, а в отдел „Миграция“ на СДВР, която е на разпореждане на друг административен орган. По тази молба е издаден административен акт – отказ, по който е проведено отделно съдебно производство по обжалване. От друга страна А. А. заявява, че ще осигурява безвъзмездно издръжка на чужденеца и в същото време има сключен с него договор за предоставяне под наем на апартамент от 45 кв. м. срещу месечна цена 400 лева с предплата от 600 лева. Намерението на българския гражданин да предоставя безвъзмездно достатъчно средства за издръжка на чужденеца се опровергава от едновременното му желание да получава доходи от същия този чужденец, поради което съдът не приема за обоснована необходимостта от налагането на по-лека мярка по чл.44, ал.5 от ЗЧРБ.

Поради изложеното, към датата на издаване на заповедта са били изпълнени материалноправните предпоставки за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, предвидени в чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ и в чл. 15 (6) Директива 2008/115/ЕО. В случая не се установява в периода след издаване на заповедта за настаняването на оспорвания в СДВНЧ да са настъпили факти и обстоятелства, които да опровергават извода на административния орган. Въз основа на приетите по делото доказателства съдът приема също, че съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция Миграция действия, към момента не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

Тъй като обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, спазени са приложимите процесуални и материалноправни разпоредби, и не противоречи на целта на закона, на ответника следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение размерът, на което съдът определя на 100,00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 11 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. Х., [дата на раждане], гражданин на

М., срещу Заповед № 5364з-936 от 24.03.2023г. на директора на Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи, с която е продължено принудителното му настаняване в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) с шест месеца, считано от 28.03.2023г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка (ПАМ), но не по-късно от 28.09.2023г.

ОСЪЖДА М. Х., [дата на раждане] , гражданин на М. да заплати на Дирекция "Миграция" – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: